

Kärpänen pörrää korvani juuressa, läpitunkeva kuumuus ympäröi minut. Paljaita jalkoja pistelee. Aurinko nousee, kun minä haen vettä. Kuljen naapureiden lasten kanssa. Jotkut ovat vain kuusivuotiaita, mutta silti kantavat 10kg vettä päänsä päällä. Pitkä taival vedenotto paikalle ja kaikki eivät palaa takaisin. Luulisi tämän johtuneen kuumuudesta, nälästä tai sairauksista. Mutta tämä johtuu muista ihmisistä. Meitä kartellaan ja syrjitään. Me emme saa ottaa vesiämme kaivosta kuten muut, vaan meidän on kaadettava jämävedet ruukkuihimme. Joskus meitä siepataan tai pahoinpidellään. Joskus meidät ammutaan, ja vaikka poliisit olisivat paikalla, he eivät välitä. "He ovat Daliteja" He sanovat. Tällä kertaa selvisin, kukaan ei tehnyt minulle mitään. Pääsin aloittamaan matkani takaisin täysin ruukuin. Matkatoverini eivät olleet yhtä onnekkaita. Yksi 14v nuori nainen katosi nurkkauksen taa ja uskon, ettei hän palaa sieltä takaisin. Sääli, sillä äitini tunsu tuon tytön äidin, joka suri varmasti tyttärensä menetyistä. Pitkä matka takaisin voi alkaa ja meitä on pari vähemmän. Niin kuin aina. En uskalla enää toivoa, odotan vain, että milloin on minun vuoroni. Kylään palattuani vien äidille veden. "Talomme" on pelkkä oksien varaan pingotettuja lakanoita ja riepua. Siitä ei ole suojaan niin sateelta kuin kuumuudeltakaan. Minulla on töitä. Työskentelen jäteasemalla, siellä minun on eroteltava muovit muusta jätteestä. Ei kovin houkuttelevaa, mutta jokainen ylimääräinen roponen on tarpeen kotona. Työ oli pitkästyttävää ja joskus melko raskasta. Minulla oli yksi ruokatauko koko 10h päivänä. Sekin kesti vain vaivaiset 15min. Työskentelen maanantaista lauantaihin, klo 8.00-18.00 Sunnuntaina minulla oli yksi vapaapäivä. Pidin itseäni kuitenkin etuoikeutettuna. Ei kaikilla Daliteilla ollut tällaisia töitä. Suurinosa joutui tekemään alentavia, likaisia ja siveyttä loukkaavia töitä. Daliteille jäi ne työt joita kukaan muu ei tehnyt. Jäteaseman työjärjestys on helppo ymmärtää. Viidellä lapsella oli yksi osa jätteistä, jotka he kävivät läpi. Minun ryhmässäni oli kaksi tyttöä, minä ja Elnora ja kolme poikaa, Zynzak, Carazax ja Kornaf. He kaikki olivat kurjemmassa kunnossa, kuin minä. Zynzakilla oli pitkät palovammat käsissä, jälkinä siitä, kun hänet sytytettiin tuleen. Elnora oli sairaalloisen laiha. Hän ei ollut saanut syödäkseen kohta neljään päivään. Odotin vain päivää, jolloin hän lyyhistyisi roskien joukkoon, eikä nousisi enää ylös. Työnantajalle se oli samantekevää, ainoa asia josta hän välitti, oli se kuinka nopeasti työpaikka täytetään. Työpäivän jälkeen kävelen tapani mukaan koulun ohi. Näen lasten leikkivän ja juoksevan pihalla. Kuuntelen kahden tytön riitaa siitä, että kummalla on nätimpi mekko. Toisella on vaaleanpunainen ruutumekko ja toisella auringonkeltainen. Antaisin mitä tahansa, että voisin elää kuin nuo lapset. Käydä koulua, noutaa vettä ilman pelkoa, asua yhteisössä kaikkien hyväksymänä. Elää ilman, että kuolema kolkuttaa oveen joka päivä. Sen sijaan olen Dalit. Olen Dalit. Niin kuin englanniksi sanotaan, "Untouchable." Koskematon